

HASONLATOK A HÁZASSÁG KÖRÉBŐL

Április 12., szombat délután

Az igazi szeretet nemes és szent életelv. Teljesen különbözik attól a szeretettől, amely ösztönösen ébred, és kemény próba láttán hirtelen elmúlik. A fiatalok a szülői házban való becsületes kötelességteljesítéssel készüljenek fel saját családi életükre. Gyakorolják az önmegegyeztetést, és legyenek kedvesek, udvariasak és keresztényi együttérzők. Így nem hűl ki a szeretet melege a szívben, és aki ilyen családból kikerülve lesz családfő, tudja majd, hogyan segítse elő annak boldogságát, akit társául választott egy életre. A házasság, ahelyett, hogy a szeretet végét jelentené, annak kezdete lesz. – *Pátriárkák és próféták*, 176. o.

A szeretet becses ajándék. Jézustól kapjuk. A tiszta, szent szeretet nem érzés, hanem alapelv. Akiket őszinte szeretet fűt, nem érszerűtlenek, sem vakok. A Szentlélektől tanítva szeretik Istent mindenekfelett, és felebarátjukat, mint önmagukat.

A házasság gondolatával foglalkozók tegyék mérlegre annak az embernek a nézeteit, akivel össze akarják kötni sorsukat. Figyeljék, hogyan formálódik jelleme. Házasságkötésükkel kapcsolatos minden lépésüket jellemezze szerénység, egyszerűség, őszinteség és az a komoly szándék, hogy Isten tetszésére és dicsőségére éljenek. A házasság kihát a későbbi életre mind ebben a világban, mind az elkövetkezendőben. Az őszinte keresztény nem tervez olyan dolgot, amit Isten nem hagyhat jóvá.

Ha az Úr istenfélő szülőkkel áldott meg, fordul hozzájuk tanácsért. Tárd fel előttük reményeidet és terveidet; szívleld meg élettapasztalatuk tanulságait. Így sok szívfájdalomtól menekülhetsz meg. Mindekelőtt Krisztus legyen a tanácsadód, és imádkozó szívvel tanulmányozd Igéjét! – *A nagy Orvos lányomán*, 358–359. o.

Jézus lejött a földünkre, hogy mennyei fényt hozzon az erkölcsi sötétségbe. Eljött, hogy megértesse az emberekkel a házasság intézményének szentségét. Jelenléte a kánai menyegzőn is ezt igazolja. A feleség tisztelje férjét, a férj pedig szeresse és értékelje feleségét, és amint a házassági fogadalom kettejük egységéről szól, úgy kell egyesülniük a Krisztusba vetett hitben is. Mi lehetne kedvesebb látvány Isten számára, mint látni, hogy a házasságra lépő párok együtt tanulnak Jézusról, és egyre inkább betöltekeznek Lelkével? – *Manuscript Releases*, 14. köt., 6. bek.

Április 13., vasárnap

Ketten egy testté lesznek, és ha Krisztus a szívükben marad, akkor a gondolatok szintjén is egyesülnek. Az Úr megteremtette a férfit, utána pedig a nőt, hogy szeretetben és istenfélelemben egyesülve Istent magasztalja az értelmük, szívük, lelkük és minden erejük, és hogy együtt tanácskozzanak, imádkozzanak és tanulmányozzák az Írásokat. Az Úr tovább tudta vinni művét a világunkban. A férjnek vágyódnia kell felesége szeretetére, és a nőnek meg kell éreznie, hogy az Úr tervében neki el kell nyernie választott férje ragaszkodását, hogy ekképpen erős, teljes és egymásért égő, szép, szeretetteljes életet élhessenek. – *Manuscript Releases*, 18. köt., 2–3. bek.

Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki „segítőtársat”, neki megfelelő segítőt, hozzá szabott társat, aki egy lehet vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatja fejként Ádámot, nem taposhatja lábbal őt alsóbbrendűként, hanem mellette kell állnia, mint vele egyenlő, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énje volt, csont a csontjából és hús a húsából, szoros egységet és szerető ragaszkodást tanúsítva, melynek e kapcsolatban kell lennie. „Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és ápolgatja.” (Ef 5:29) „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.” (1Móz 2:24)

Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. „Tisztességes [...] a házasság.” (Zsid 13:4) Ez volt az Úr egyik első ajándéka az embernek, és egyike annak a két intézménynek, amit Ádám a bukás után magával vitt az Éden

kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás lesz: őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti fizikai, értelmi és erkölcsi természetét. – *Pátriárkák és próféták*, 46. o.

Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, felvidámitsa, bátorítsa és áldására szolgáljon, a férj viszont erős segítője legyen neki. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra – a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét –, betöltik Istennek velük való szándékát.

Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse ezt az intézményt, hanem azért, hogy visszaállítsa eredeti szentségébe és magasztosságába. Azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képviselését. Munkáját a házassági kapcsolat megszentelésével kezdte. – *Boldog otthon*, 99. o.

Aki az első szent emberpárt teremtette, és aki az Édent megalkotta nekik, Ő helyezte kézjegyét a házasság intézményére, amit először az Édenben ünnepeltek meg, mikor „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának”. – *Letters and Manuscripts*, 14. köt., 1. bek.

Április 14., hétfő

Mind az Ó-, mind az Újszövetség felhasználja a házassági kapcsolatot a Krisztus és népe között fennálló gyöngéd és szent egység szemléltetésére. Jézus gondolataiban az esküvői szertartás öröme előremutatott arra a boldog napra, amikor menyasszonyát hazaviszi Atyja házába, és a megváltottak a Megváltóval együtt ülnek le a Bárány menyegzői vacsorájához. Így szól: „Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni... Nem neveznek többé elhagyottnak... hanem így hívnak: én gyönyörűségem... mert az Úr gyönyörködik benned.” (Ésa 62:5, 4) „Örül terajtd örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.” (Sof 3:17) Amikor János apostol mennyei dolgok látomását kapta, így írt: „És hallám mintegy nagy sokaság szavát és mintegy sok vizek zúgását és mintegy erős mennydörgések szavát mondván: Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Min-

denható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát... Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak." (Jel 19:6-7, 9) – *Jézus élete*, 151. o.

Krisztus, aki hitvestársként adta Ádámnak Évát, első csodáját egy menyegzői lakomán tette. Nyilvános szolgálatát lakodalomban kezdte, ahol együtt örvendeztek a barátok és rokonok. Így szentesítette a házasságot, és olyan intézményként ismerte el, melyet Ő maga alapított. Úgy rendelkezett, hogy a férfiak és nők szent házasságban egyesüljenek, családot alapítsanak, amelynek tisztességgel megkoronázott tagjait a mennyei család tagjainak kell tartanunk.

Krisztus azzal is megtisztelte a házastársi viszonyt, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik szimbólumává tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: „Mindenekelőtt szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!” (Én én 4:7) [...]

Minden kötelék közül a családi kötelék a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb a földön. Isten az emberiség áldásául szánta. És áldás is mindenütt, ahol értelmesen, istenfélelemben és a vele járó felelősségeket kellően mérlegelve lépnek a házasság kötelékébe. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 356. o.

A Szentlélek az emberi szívbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja benne Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – kell visszatükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a Vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat. – *Krisztus példázatai*, 414. o.

Április 15., kedd

Hóseás szimbolikus nyelvezettel tárta a tíz törzs elé, hogy Isten minden bűnbánó és földi egyházával egyesülő embert részesíteni akar azokban az áldásokban, amelyeket Izrael akkor kapott, amikor még hűséges volt hozzá az ígéret földjén. Az Úr ezt mondta Izraelről, aki iránt irgalmat akart tanúsítani: „Azért most én csábítom őt: elvezetem a pusztába, és szívére beszélek. Azután adom vissza szőlőjét, és az Ákór völgyét a reménység kapujává teszem. Ott majd úgy felel nekem, mint ifjúsága

idején, mint akkor, amikor kijött Egyiptom földjéről. Azon a napon ferdjednek fogsz hívni – így szól az Úr –, és nem hívsz többé Baálnak. Kiveszem szájából a Baálok nevét, nem emlegetik többé nevüket.” (Hós 2:16–19)

A föld történelmének utolsó napjaiban Isten megújítja szövetségét azzal a néppel, amely parancsolatait megtartja: „Azon a napon szövetséget kötök javukra a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszómászó állatokkal. Kiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból, és biztonságban élhetnek. Eljegyezek magamnak örökre, eljegyezek magamnak az igazság és a törvény, a szeretet és az irgalom ajándékával. Eljegyezek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat. Azon a napon meghallgatom – így szól az Úr –, meghallgatom az eget, az meghallgatja a földet, a föld is meghallgatja a gabonát, a mustot és az olajat, azok pedig meghallgatják Jezréelt. Mert bevetem vele a földet, és akit »nincs irgalom«-nak hívnak, ahhoz irgalmas leszek, a »nem népem«-nek ezt mondom: Népem vagy, ő pedig ezt mondja: Én Istenem!” (Hós 2:17–22) – *Proféták és királyok*, 298–299. o.

E szavakból kiviláglik, hogy mennyire húzódozik az Úr, hogy lemondjon vétkező népéről. S ha netalán Izrael annyira elhanyagolta intéseit és figyelmeztetéseit, hogy már el is felejtették azokat, akkor addig késlelteti büntetéseit, míg elejétől kezdve újra föl nem sorakoztatja engedtlenségeiket, s egyre súlyosbodó bűneiket Jósias napjaitól kezdve az ő idejükig, s a büntetéseket is, melyeket törvényszegéseik miatt hirdetett ellenük. Így további lehetőségük nyílik fölismerni gonoszságukat és megtérni. Ebből is láthatjuk, hogy az Úr nem örül, ha büntetni kell, hanem a makacs fiát szánó apán is túltevő gondoskodással kérleli tévelygő népét, hogy térjenek vissza szövetségükhöz. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 176. o.

Április 16., szerda

Izsák bízott apja bölcsességében és szeretetében, így örömmel hagyta rá ezt [a párválasztást is]. Abban is hitt, hogy Isten fogja irányítani a választást. A pátriárka figyelme atya Mezopotámiában élő rokonsága felé fordult. Bár ők sem voltak mentesek a bálványimádástól, de ismerték és imádták az igaz Istent. Izsák nem mehetett el Kánaánból hozzájuk, de talán akad köztük egy lány, aki elhagyná az otthonát, és

vele együtt tartaná fenn az élő Isten tiszteletét. Ábrahám ezt a fontos ügyet „öregebb szolgájára”, egy kegyes, tapasztalt, jó ítélőképességű emberre bízta, aki régóta szolgált nála hűségesen. E szolgának ünnepélyes esküt kellett tennie az Úr előtt, hogy nem vesz feleséget Izsáknak a kananeusok közül, hanem Nákhor Mezopotámiában élő családjából választ hajadont. Ábrahám meghagyta neki, hogy ne vigye el oda Izsákot. Ha nem talál egy olyan fiatal lányt, aki kész elhagyni rokonságát, akkor mentesül esküje alól. A pátriárka biztatta szolgáját, hogy Isten sikerrel koronázza küldetését ebben a nehéz és kényes vállalkozásban. „Az Úr az égnek Istene – mondta –, aki engemet kihozott az én atyámnak házából és az én rokonságimnak földéről... Elbocsátja az ő angyalát teelőtted.” (1Móz 24:7) – *Pátriárkák és próféták*, 171. o.

Izsákot Isten nagyon kitüntette, amikor ígéreteinek örökösévé tette, amelyek által áldásban kívánta részesíteni a világot. Még negyvenéves korában is engedett atyja jó belátásának, aki istenfélő cselédjére bízta, hogy feleséget válasszon Izsák számára. E házasság eredménye aztán, amint az Írások megőrizték, a családi boldogság szelíd, szépséges képe lett. „Izsák pedig bevivé Rebekát Sárának, az ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát, és megvigasztalódék az ő anyja halála után.” – *Üzenet az ifjúságnak*, 464. o.

A kananeusok bálványokat imádtak, ezért az Úr megparancsolta népének, hogy ne kössenek velük házasságot, nehogy ők is bálványimádásra vetemedjenek. Ábrahám már idős volt, közeledett a halála. Izsák viszont még nem házasodott meg. Ábrahám félt a fiát körülvevő erkölcsi romlástól, és mindenáron olyan feleséget szeretett volna neki választani, aki nem távolítja el Izsákot Istentől. Hűséges és tapasztalt szolgájára bízta e dolgot. Ábrahám azt kérte tőle, hogy tegyen ünnepélyes fogadalmat az Úr előtt, hogy nem hoz Izsáknak kananeus feleséget, hanem felkeresi az ő rokonait, akik hittek az igaz Istenben, és onnan választ feleséget a fiúnak. Ábrahám azt is megparancsolta, hogy Izsákot ne vigye abba az országba, amelyet ő korábban elhagyott, mivel az ottani embereket szinte teljesen behálózta a bálványimádás. És ha nem talál olyan feleséget, aki kész elhagyni a rokonságát és vele tartani, akkor Eliézer mentesül esküje alól. – *Daughters of God*, 29. o.

Április 17., csütörtök

Mindazoknak, akik értékelik az örökkévaló dolgokat, résen kell lenniük a szkepticizmus támadásaival szemben. Az emberek az igazság oszlopait is ki fogják kezdeni. Nem menekülhetünk meg a maró gúnyolódástól és álokoskodástól, a csalárd és bomlasztó tanításoktól, a modern hitetlenségtől. Sátán minden rendű és rangú embert megkísért. A tanulatlant kigúnyolja és csúfolja, a művelt embert pedig tudományos ellenvetésekkel és filozofikus érvekkel támadja: mindenkit azzal a céllal, hogy kételyt és megvetést keltsen a Szentírással szemben. Még a tapasztalatlan fiatalokban is van bátorság a keresztyén alapelvekkel szemben kételyt ébreszteni. Ez az ifjúkori hitetlenség, ha felszínes is, kihat másokra. Sok embert apái hitének kigúnyolására és a kegyelem Lelkének megsértésére indít (Zsid 10:29). Sok szépen induló életet, amely Isten dicsőségét és a világ áldását szolgálhatta volna, megrontott a hitetlenség átkos lehelete. Akik hisznek az öntelt emberi értelem ítélőképességében, azt képzelve, hogy Istentől kapott bölcsesség nélkül megmagyarázhatnak mennyei titkokat, és felismerhetnek igazságokat, Sátán csapdájába esnek. [...]

A próba idején fog meglátszani, ki tette Isten Igéjét élete szabályává. Nyáron nem lehet különbséget tenni az örökzöld és a többi fa között. De amikor eljön a tél és a fagy, az örökzöld változatlan marad, a többi fa pedig már lehullatja leveleit. A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igazi keresztyéntől. De küszöbön van az az idő, amikor nyilvánvaló lesz a különbség. Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra eluralkodik a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség, ha lángra lobban az üldözés, a langymelegek és a képmutatók meginognak, és feladják hitüket. De az igaz keresztyén sziklaszilárdan megáll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt. – *A nagy küzdelem*, 600, 602. o.

A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A kereszt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri valódi jelentőségét. A Kálvária látomása nyomán, a titokzatos áldozat láttán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé foszlik. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisz-

tázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem a mennyei rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem volt hiba; semmi ok nem volt a hűtlenségre, elégedetlenségre. Amikor minden szív gondolata nyilvánvalóvá lesz, a hűségesek és a lázadók együtt vallják majd meg: „Igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek királya! Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet?... Mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel 15:3–4)
– *Jézus élete*, 58. o.

Április 18., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Isten népe megszabadul” című fejezet (651–652. o.).